

Млади и пъргави, каквито бѣха, бързо взеха да редятъ снопитѣ. Жене Велко, вързва снопитѣ и си мисли: и тараторъ ще има, и пиле, и баница, па поглежда къмъ слънцето...

— Помага Богъ, чорбаджи! — обади се мъжки гласъ.

— Добъръ берекетъ! — звънна женско гласче.

Женда и Велко се изправиха. Предъ тѣхъ стояха циганинъ и циганка другоселци.

Нѣмаше време за губене Велко, нито му бѣше до шега, но понеже Манго му рече „чорбаджи“, отговори му:

— Далъ Господъ добро!

— Ехъ, чорбаджи, — бързо подзе Манго, — какъвъ богатъ, какъвъ добъръ човѣкъ бѣше баща ти, лека му прѣстъ! Все насъ викаше по жетва. Работа искаше, ама и хубаво хранѣше, много хубаво хранѣше.

Велко рече да се пошегува малко и додаде:

— Сега сте мързеливи. Не ви бива за работа. Азъ по-хубаво храня, ама на... Вчера колко дирихъ, никого не намѣрихъ. А колко ниви ме чакатъ!

— Ами че ние за това идемъ бе, чорбаджи!

— Забравилъ си, какъ се жене, Манго.

— Лъжа е. Дай сърпа да видишъ: и жена, и вързвамъ.

Взе Манго и почна. А Велко го гледа и дума:

— Позабравилъ си. Бавно я карашъ, а искашъ хубаво да те храня. Ама чуй: идете при други за два, три дена и после елате при мене! До края на жетвата ще ви държа.

— Бива, чорбаджи, бива! — рече Манго и си тръгнаха.

— Добъръ пжтъ! — извика съ насмѣшка Велко.

Циганинътъ и циганката бързо поеа надолу по прашния пжтъ, а Велко и Женда, все още засмѣни, останаха прави да ги изпратятъ съ очи.

— А сега, чорбаджи, — рече шеговито Женда, — да продължимъ, че слънцето иде на обѣдъ.